

NR. 1 TARPTAUTINIŲ BESTSELERIŲ AUTORĖ

SYLVIA DAY

Paskęsk manyje

„CROSSFIRE“ SERIJA

baltos lankos

SYLVIA DAY

Paskęsk manyje

Iš anglų kalbos vertė Inga Stančikaitė

baltos lankos

UDK 821.111(73)-31
Da95

Versta iš:
Sylvia Day, *One with you*,
St. Martin's Press, New York, 2016

Redagavo
Laura Patiomkinaitė-Čeikė

Maketavo
Eglė Jurkūnaitė

Viršelį adaptavo
Zigmantas Butautis

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internetu), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 978-9955-23-928-4

Copyright © 2016 by Sylvia Day
© Getty Images ir Shutterstock, viršelio nuotraukos
© Inga Stančikaitė, vertimas į lietuvių kalbą, 2016
© Baltų lankų leidyba, 2016

Niujorkas niekada nemiega – net neapsnūsta. Mano bute Aukštutiniam Vest Saide, kaip ir pridera multimilijoninės vertės nekilnojajamajam turtui, buvo įrengta atitinkama garso izoliacija, bet miesto garsai vis vien skverbėsi vidun: ritmiškas padangų trinksėjimas duobėtu grindiniu, nukamuotų stabdžių cypimas ir netylantys taksi automobilių klaksonai.

Išėjau iš kampinės kavinės į kaip visada šurmuliuojantį Brodvėjaus aveniu ir mane tučtuojau užliejo miesto triukšmas. Kaip kadaise galėjau gyventi be Manhatano kakofonijos?

Kaip kadaise galėjau gyventi be *jo*?

Gideonas Krosas.

Suėmiau jo žandikaulį delnais ir pajutau, kaip jis prie jų prisiglaudžia. Toks atviras pažeidžiamumo ir meilės parodymas pervėrė man širdį. Vos prieš kelias valandas maniau, kad jis gali niekada nepasikeisti, kad, norint dalintis su juo savo gyvenimu, man gali tekti pernelyg daug ko atsakyti. Dabar, išvydusi jo drąsą, ėmiau abejoti savąja.

Ar gali būti, kad iš jo reikalavau daugiau nei iš savęs? Darėsi gėda pagalvojus, kad spaudžiau jį keistis, o pati užsispyrėliškai bandžiau išlikti tokia pati.

Jis stovėjo priešais, toks aukštas ir stiprus. Vilkėjo džinsus ir marškinėlius, žemai ant kaktos buvo užsimaukšlinęs beisbolo kepuraitę – niekas nė neįtartų, kad tai tas pats pasaulinis magnatas, kurį

visi manėsi pažįstą, bet net ir šitaip atrodydamas jis buvo toks paveikus, kad tai jautė kiekvienas praeivis. Akies kampučiu stebėjau, kaip aplinkiniai, dirstelėję į jį, kaipmat vėl atsisukdavo.

Kad ir ką Gideonas vilkėdavo – kasdieniškus drabužius ar jo taip mėgstamus nepriekaištingus trijų dalių kostiumus, – lieknas ir raumeningas jo kūnas spinduliuodavo galią. Jo laikysena, nepriekaištingai valdomas autoritetas niekada neleisdavo jam atsidurti šešėlyje. Niujorkas prarydavo viską, kas tik jame atsidurdavo, o Gideonas laikė miestą ant paaukuoto pavadžio.

Ir jis buvo mano. Net mūvėdama ant piršto žiedą kartais vis dar negalėdavau tuo patikėti.

Jis niekada nebus tiesiog vyras. Jis – elegancija prisidengęs nuožumumas, ydų išvagota tobulybė. Jis – mano pasaulio centras, viso *pasaulio* centras.

Bet štai, jis ką tik įrodė – kad nusileis tiek, kiek įmanoma, kad tik liktų su manimi. Dėl to man atgimė ryžtas įrodyti, kad esu verta to skausmo, kurį priverčiau jį iškęsti.

Aplink mus Brodvėjaus aveniu jau atsidarinėjo parduotuvės. Eismas gatvėje tirštėjo, juodi automobiliai ir geltoni taksi it pašėlę šokčiojo nelygiu grindiniu. Išnaudodami kiekvieną laisvą minutę prieš prasidedant negailestingai darbo dienai, ant šaligatvių pylėsi šunis vedžiojantys ir Centriniam parke pabėgioti išsiruošę gyventojai.

Vos tik priėjome prie šaligatvio krašto, greta sustojo mercedesas, prie kurio vairo matėsi didelė Raulio figūra. Privažiavęs už jo sustojo Angusas su bentliu. Tai mane ir Gideoną į skirtingus namus nuvesiantys automobiliai. Kokia tai santuoka?

Tiesa ta, kad tai *mūsų* santuoka, nors nė vienas nenorėjome, kad ji įvyktų tokiomis aplinkybėmis. Bet privalėjau nubrėžti ribą, kai Gideonas persiviliojo mano bosą iš reklamos agentūros, kurioje dirbau.

Supratau, jog jis taip pasielgė trokšdamas, kad prisidėčiau prie „Cross Industries“, bet šitaip įspeisti mane į kampą, veikiant man už nugaros? Negalėjau to leisti, ypač tokiam vyrui kaip Gideonas. Arba

muo drauge – ir sprendimus priimame *drauge*, – arba pernelyg toli vienas nuo kito, kad išsaugotume savo santykius.

Atlošiau galvą ir pažvelgiau į pribloškiantį jo veidą. Mačiau jame apmaudą ir palengvėjimą. Ir meilę. Didžiulę meilę.

Jo grožis atėmė žadą. Akys buvo mėlynos it Karibų jūra, vešlių, žvilgančių juodų plaukų kupeta siekė apykaklę. Dievinančios rankos iki tobulybės išglostytas kiekvienas jo veido lopinėlis, kiekviena kertelė neleido atplėšti akių ir blaiviai mąstyti. Jo išvaizda apžavėjo mane vos jį pamačius, ir iki šiol kartkartėmis vis dar pajusdavau, kaip žvelgiant į jį ima kibirkščiuoti nervų galūnėlės. Gideonas mane tiesiog priblokšdavo.

Bet svarbiausia – jo viduje slypintis vyriškumas: niekada nenu-silpstanti energija ir galia, aštrus protas ir nuožmumas bei širdis, mokanti būti tokia švelni...

– Ačiū, – pirštų galiukais perbraukiau per tamsų jo antakio rėžį ir pajutau jį sutvinkinti – kaip ir kaskart, palietus jo odą. – Už tai, kad man paskambinai. Kad papasakojai apie savo sapną. Kad susitikai su manimi čia.

– Susitikčiau su tavimi bet kur, – tai buvo įžadas, karštligiškas ir ryžtingas.

Visi turi savų demonų. Kai nemiegojo, savuosius Gideonas laikė įkalinęs geležinės valios narve. Per miegus jie kankindavo jį klaidiais, negailestingais košmarais, kuriuos pasakoti man jis atsisakydavo. Muo turėjome tiek daug bendra, bet lytinė prievarta vaikystėje, kurią abiem teko patirti, buvo ne tik mus suartinanti, bet ir vieną nuo kito atstumianti trauma. Dėl to dar stipriau kovojau dėl Gideono ir to, ką muo drauge pasiekėme. Mūsų skriaudėjai jau ir taip per daug iš mūsų atėmė.

– Eva... Esi vienintelė jėga žemėje, galinti mane priversti laikytis nuo tavęs atokiai.

– Ačiū ir už tai, – sumurmėjau surakinta krūtine. Pastarasis muo dviejų išsiskyrimas abiem buvo siaubingas. – Žinau, kad tau buvo

sunku suteikti man erdvės, bet mums jos reikėjo. Ir žinau, kad stipriai tave spaudžiau...

– Per stipriai.

Nusišypsojau pajutusi, kaip akimirksniu jo balso tonas virto šaltu it ledas. Gideonas nepratęs negauti to, ko nori. Bet kad ir kaip jis neapkentė laikytis nuo manęs atokiau, dabar ir vėl kartu buvome tik dėl to, kad tas atsiskyrimas privertė jį imtis veiksmų.

– Žinau. O tu man leidai, nes mane myli.

– Tai kur kas daugiau nei meilė, – jis suėmė mano riešus ir suspaudė taip valdingai, kad viskas manyje akimirksniu pasidavė.

Linktelėjau, nebebijodama pripažinti, kad mudviem vienas kito reikia taip stipriai, kad kitiems tai gali atrodyti nesveika. Bet esame, kokie esame, ir turime tai, ką turime. Ir tai neįkainojama.

– Pas daktarą Peterseną važiuosime kartu, – jo žodžiai nuskambėjo kaip įsakymas, bet jis žvelgė į mane abejodamas, lyg būtų uždavęs klausimą.

– Tu toks valdingas, – paerzinau jį, norėdama, kad išsiskirtume geros nuotaikos. Ir viltingi.

Mūsų kassavaitinis susitikimas su daktaru Lailu Petersenu jau už kelių valandų ir tinkamesnio laiko tam nė būti negali. Mūsų santykiai pasiekė naują etapą. Dabar tikrai praverstų patarimas, kaip derėtų elgtis toliau.

Jis suėmė mano liemenį.

– Tu tai dievini.

Pagriebiau už jo marškinėlių apačios ir sugniaužiau švelnų trikotažą.

– Dievinu *tave*.

– *Eva*, – šiltas jo atokvėpis sukuteno man kaklą.

Manhattanas mus supo, bet įsibrauti negalėjo. Kai buvome drauge, aplink nelikdavo nieko kito.

Išleidau tylų, alkio kupiną garsą. Geidžiau ir troškau jo, virpėjau iš malonumo vėl galėdama prie jo glaustis. Giliai traukiau į save jo

aromata, pirštais minkiau įsitempusius jo nugaros raumenis. Mano kūnu pulsuojantis geismas svaigino. Buvau priklausoma nuo jo – širdimi, siela ir kūnu – ir dabar, ištisas dienas negavusi „dozės“, tirtėjau, jaučiausi išmušta iš vėžių ir negalėjau deramai funkcionuoti.

Jis apglėbė mane, jo kūnas už manąjį buvo daug didesnis ir tvirtesnis. Jo glėbyje jaučiausi saugi, branginama ir saugoma. Kai jis mane laiko, niekas negali manęs paliesti ar nuskriausti. Norėjau, kad su manimi jis jaustųsi taip pat saugiai. Troškau, kad žinotų, jog gali pamiršti savisaugą ir giliai atsikvėpti, nes aš pajėgi apsaugoti mus abu.

Privalėjau būti stipresnė. Protingesnė. Grėsmingesnė. Mudu turime priešų ir Gideonas tvarkosi su jais vienas. Saugoti jam yra įgimta, tai viena iš tų jo savybių, kuriomis taip žavėjausi. Bet turiu parodyti žmonėms, kad ir aš galiu būti toks pat grėsmingas varžovas kaip ir mano vyras.

O svarbiausia, turiu tai įrodyti Gideonui.

Prigludau prie jo, gėriau į save jo šilumą. Jo meilę.

– Pasimatysime penktą, šaunuoli.

– Ir nė minute vėliau, – kimiai paliepė jis.

Pati to nenorėdama nusijuokiau, apžavėta visose situacijose vis prasprūstančio jo šiurkštumo.

– Arba?

Jis atšlijo ir pažvelgė į mane taip, kad tučtuojau suriečiau kojų pirštus.

– Arba pričiuopsiu tave.

Į patėvio butą teko įtipenti ant pirštų galiukų ir sulaikius kvapą, nes laikas – kiek po šešių ryto – labai padidino galimybę būti pričiuoptai grįžtant. Bet įžengiau ryžtingai, mano mintys sukosi apie pokyčius, kurių turėsiu imtis.

Dar buvo šiek tiek laiko paskubomis nusiprausti po dušu, bet nusprendžiau to nedaryti. Gideonas taip ilgai nebuvo manęs lietęs. Pernelyg ilgai nejaučiau jo rankų, jo kūno savyje. Taigi, dabar nenorėjau

nusiplauti prisiminimų apie jo prisilietimą. Vien jie suteiks man stiprybės padaryti tai, ką privalėsiu.

Įsijungė šviestuvą ant spintelės.

– Eva.

Pašokau.

– Jėzau.

Apsisukusi pamačiau ant vienos iš svetainės sofų sėdinčią motiną.

– Mirtinai mane išgąsdinai! – užsipuoliau ją, trindama delnu krūtinę, kur šokčiojo širdis.

Ji atsistojo, žemę siekiantis kreminės spalvos atlasinis chalatas žvilgėjo aplink stangrias, švelniai įdegusias jos kojas. Buvau vienintelis jos vaikas, bet mudvi labiau priminėme seseris. Monika Tramel Barker Mičel Stenton buvo pamišusi dėl savo išvaizdos. Jos profesija – būti žmona-trofėjumi, o jaunatviškas grožis – darbo priemonė.

– Kol dar nepradėjai, – prabilau, – taip, turime pasikalbėti apie vestuves. Bet man iš tiesų reikia susiruošti į darbą ir susikrauti daiktus, kad šįvakar galėčiau grįžti namo...

– Turi romaną?

Trumpas jos klausimas mane nustebino labiau nei jos pasirodymas.

– Ką? Ne!

Ji iškvėpė, pečiai pastebimai atsipalaidavo.

– Ačiū Dievui. Tai ar papasakosi, kokia velniava čia dedasi? Ar stipriai susipykote su Gideonu?

Stipriai. Kurį laiką maniau, kad jo priimti sprendimai sužlugdė mūsų santykius.

– Mudu bandome viską išspręsti, mama. Tai tebuvo maža duobutė kelyje.

– Ir dėl šito vengei jo ištisas *dienas*? Taip problemų neišspręsi, Eva.

– Tai ilga istorija...

Ji sukryžiavo rankas.

– Aš niekur neskubu.

– Na, bet aš skubu. Turiu susiruošti į darbą.

Jos veidą aptemdė nuoskauda. Dėl to kaipmat susikrimtau.

Kadaise užaugusi norėjau būti kaip motina. Ištisas valandas leisdavau persirenginėdama jos drabužiais, klupinėdama su jos aukštakulniais, tepliodamasi veidą brangiais jos kremais ir kosmetika. Stengiausi pamėgdžioti alsų jos balsą ir jausmingas manieras, nes buvau tikra, kad mano motina yra gražiausia ir tobuliausia moteris pasaulyje. O jos elgesys su vyrais, kaip jie žvelgdavo į ją ir stengdavosi įtikti... Na, troškau ir to magiškojo jos prisilietimo.

Galiausiai užaugau tikra jos kopija, išskyrus šukuoseną ir akių spalvą. Bet tik iš pažiūros. Vargu ar būna labiau besiskiriančių moterų nei mudvi. Ir, deja, ėmiau tuo didžiulotis. Jos patarimo prašydavau tik dėl drabužių ir dekorų.

Tai pasikeis. Dabar.

Santykiai su Gideonu pareikalavo iš manęs daug pastangų, teko išbandyti daugybę skirtingų taktikų, bet iki šiol neprašiau pagalbos vienintelio man artimo žmogaus, žinančio, ką reiškia būti ištekėjusiai už garsaus ir įtakingo vyro.

– Man reikia tavo patarimo, mam.

Mano žodžiai pakibo ore, stebėjau, kaip, supratęs jų esmę, iš nuostabos plečiasi motinos akys. Po akimirkos ji klestelėjo atgal ant sofos, lyg sulinkę keliai jos nebelaikytų. Jos nuostaba man buvo skaudus smūgis – susivokiau, kaip buvau nuo jos atsiribojusi.

Jusdama širdies sopulį prisėdau ant sofos priešais ją. Išmokau atšargiai rinktis, ką pasakoti mamai, ir iš visų jėgų stengiausi neprisitarti apie ką nors, kas galėtų sukelti mane iš proto varančias diskusijas.

Taip buvo ne visada. Mano įbrolis Neitanas atėmė iš manęs ne tik nekaltybę, bet ir šiltus, paprastus santykius su motina. Sužinojusi apie prievartą, mama pasikeitė, ėmė pernelyg mane saugoti ir persekioti, kol pasijaučiau dusinama. Gyvenime ji neįtikėtinai pasitikėjo

viskuo, išskyrus mane. Su manimi ji būdavo nervinga, nuolat kišdavosi į mano reikalus, o kartais net elgdavosi isteriškai. Metams bėgant, ėmiau pernelyg dažnai nesakyti tiesos ir saugoti paslaptis nuo mylimų žmonių vien tam, kad išlaikyčiau taiką ir ramybę.

– Aš nemoku būti tokia žmona, kokios reikia Gideonui, – prisi-pažinau.

Ji atlošė pečius, visa jos povyza pasikeitė, it būtų įpykusi.

– Ar *jis* turi romaną?

– Ne! – pati to nenorėdama nusijuokiau. – Niekas neturi jokių romanų. Nesielgtume taip vienas su kitu. Negalėtume. Liaukis dėl to jaudintis.

Negalėjau nesusimąstyti, ar tik neseniai įvykusi motinos išdavystė su mano tėvu nebus tikroji jos nerimo priežastis. Ar tai ją sleigia? Gal ėmė abejoti tuo, kas ją sieja su Stentonu? Nežinojau, ką apie tai manyti. Labai mylėjau tėtį, bet buvau tikra, kad patėvis tobulai tinka mamai, kad jis būtų toks vyras, kokio jai reikia.

– Eva...

– Mudu su Gideonu prieš porą savaitių slapta susituokėme, – Dieve, kaip gera buvo tai pasakyti.

Motina sumirksėjo. Kartą, du.

– Ką?

– Dar nesakiau tėčiui, – tęsiau. – Bet šiandien jam paskambinsiu. Jos akys sublizgo nuo besikaupiančių ašarų.

– *Kodėl?* Dieve, Eva... kaip mes taip atitolome?

– Neverk.

Atsistojusi priėjau prie jos ir atsisėdau greta. Paėmiau ją už rankų, bet ji griebė mane ir stipriai apkabino.

Įkvėpiau pažįstamo jos kvapo ir pajutau ramybę, užplūstančią tik motinos glėbyje. Na, bent kelias akimirkas.

– Tai buvo neplanuota, mama. Išvykome savaitgaliui, Gideonas paklausė, ar norėčiau, ir viską suorganizavo... Tai buvo spontaniška. Akimirkos įgeidis.

Ji atšlijo, pamačiau ašarotą veidą ir degančias akis.

– Jis vedė tave be vedybų sutarties?

Nusijuokiau, negalėjau susivaldyti. Žinoma, motina tuoj šoks prie finansinių smulkmenų. Pinigai jau seniai buvo varomoji jos gyvenimo jėga.

– Sutartis yra.

– Eva Loren! Ar bent peržiūrėjai ją? Ar ir tai buvo spontaniška?

– Perskaičiau kiekvieną žodį.

– Juk tu ne teisininkė! Dieve, Eva... Auklėjau tave, kad būtum protingesnė!

– Tas sąlygas suprastų ir šešiametis, – atkirtau, suirzusi dėl tikrosios mūsų santuoką apkartinančios problemos: mudviejų su Gideonu santykiuose įsivėlę pernelyg daug žmonių, blaškančių mus ir neleidžiančių susitelkti į tai, ką iš tiesų reikia spręsti. – Nesijaudink dėl sutarties.

– Reikėjo paprašyti Ričardo ją perskaityti. Nesuprantu, kodėl to nepadarei. Tai taip neatsakinga. Aš tiesiog...

– Aš ją skaičiau, Monika.

Išgirdusios mano patėvio balsą, abi atsisukome. Stentonas į kambarį įžengė jau susiruošęs: vilkėjo mėlyną kostiumą, ryšėjo geltoną kaklaraištį ir atrodė puikiai. Įsivaizdavau, kad sulaukęs tokio amžiaus Gideonas bus panašus į mano patėvį: sportiškas, daug pasiekęs ir toks pat valdingas kaip visada.

– Matei? – nustebusi paklausiau.

– Krosas atsiuntė man ją prieš kelias savaites, – Stentonas priėjo prie motinos ir paėmė ją už rankos. – Geresnių sąlygų nė negalėčiau prašyti.

– Visada gali būti geresnės sąlygos, Ričardai! – griežtai pareiškė mama.

– Sutartyje numatyti priedai už tokius įvykius kaip sukaktys ar vaikų gimimas. Ir jokių nuobaudų Evai, išskyrus porų terapiją. Skyrybų atveju turtas būtų dalijamas daugiau nei teisingai. Jau norėjau

klausti, ar ją peržiūrėjo patys Kroso teisininkai. Esu tikras, kad jie turėjo nenuilstamai jai priešintis.

Ji trumpam nurimo mėgindama susivokti. Staiga ūmiai pašoko iš vietos.

– Bet tu žinojai, kad jie slapta tuoksis? Žinojai ir man nieko nesakei?

– Žinoma, nežinojau, – jis prisitraukė ją į glėbį, švelniai, it ramindamas vaiką. – Maniau, jis tik planuoja iš anksto. Juk žinai, kad tokie dalykai paprastai derinami kelis mėnesius. Nors, šiuo atveju, daugiau nieko nė nebūčiau prašęs.

Atsistojau. Teks paskubėti, jei noriu laiku atsidurti darbe. Šiandien labiausiai nenorėjau vėluoti.

– Kur eini? – motina atšlijo nuo Stentono. – Mes dar nebaigėme kalbėtis. Negali numesti šitokios bombos ir dingti!

Atsisukau į ją ir ėmiau trauktis atatupsta.

– Aš tikrai turiu susiruošti. Kodėl gi mums nesusitikus pietų? Pasikalbėsime tada.

– Negali būti...

– Korina Žiru, – pertraukiau ją.

Motinos akys išsiplėtė, paskui susiaurėjo. Pakako ištarti jos vardą. Daugiau nieko neteko aiškinti.

Gideono buvusioji – ir taip puikiai žinoma problema, kurios nereikia plačiau komentuoti.

Retas kuris atvykęs į Manhataną tučtuojau nepasijustų jo pažįstąs. Šio Niujorko rajono dangoraižiai įamžinti nesuskaičiuojamoje daugybėje filmų ir televizijos serialų, tad dėl jo galvas pametę ne tik vietos, bet ir viso pasaulio gyventojai.

Ne išimtis ir aš.

Dievinau elegantišką *art deco* stiliaus „Chrysler“ pastatą. Pagal „Empire State Building“ galėdavau nustatyti savo buvimo vietą saloje. Mane žavėjo virš miesto iškilusio amžatimantis „Freedom

Tower“ aukštis. Bet „Crossfire“ pastatas buvo su niekuo nesulyginamas. Taip maniau dar prieš įsimylėdama vyrą, pagal kurio viziją jis ir buvo sukurtas.

Tuo metu, kai Raulis mersedesu privažiavo prie šaligatvio, žavėjausi išskirtiniu safyro mėlynumo stiklu, supančiu obelisko formos „Crossfire“ pastatą. Atlošusi galvą iki pat viršūnės nužvelgiau žvilgantį pastatą – ten, saulės nutviekstoje erdvėje, ir buvo įsikūręs „Cross Industries“. Aplinkui zujo pėstieji, šaligatviu pasipylė į darbą skubantys verslininkai ir verslininkės, vienoje rankoje nešini rankinėmis ir lagaminėliais, kitoje – garuojančiais kavos puodeliais.

Gideoną pajutau dar prieš jį pamatydama – visas mano kūnas ėmė zvimbti. Jis išlipo iš už mersedeso sustojusio bentlio. Oras aplink tarytum įsielektrino ir ėmė blykčioti – lyg prieš artėjančią audrą.

Buvau viena iš nedaugelio žinančių, kad tą audrą atneša nerami, kankinama Gideonio siela.

Pasisukau į jį ir nusišypsojau. Ne sutapimas, kad atvykome tuo pat metu. Žinojau tai, dar prieš išvysdama patvirtinimą jo akyse.

Jis vilkėjo tamsiai pilką kostiumą, baltus marškinius ir ryšėjo sidabrinį tvilo kaklaraištį. Juodos it rašalas plaukų sruogos seksualiai vijosi palei žandikaulį ir krito ant apykaklės. Gideonas iki šiol į mane tebežvelgė tuo iš pat pradžių tarsi deginusi žvilgsniu – karštai ir įnirtingai, visgi dabar jo akių mėlyje glūdėjo švelnumas ir atvirumas, reiškiantys kur kas daugiau nei bet kas kita, ką jis galėjo man suteikti.

Jam artėjant, žengiau žingsnį jo link.

– Labas rytas, Tamsusis ir Pavojingasis.

Jo lūpos gudriai išsiritė, žvilgsnis nuo smagumo tapo dar šiltesnis.

– Labas rytas, žmona.

Siektelėjau jo rankos ir pasijutau nuraminta, kai jis suėmė manąją ir ją stipriai suspaudė.

– Šįryt pasakiau motinai... kad mes susituokėme.

Vienas tamsus antakis iš nuostabos kilstelėjo, šypsena virto pergalinga.

– Gerai.

Nusijuokusi iš begėdiško jo savininkiškumo, švelniai niuktelėjau į petį. Jis žaibiškai sureagavo, čiupo mane ir pabučiavo į besišypsančių lūpų kamputį.

Jo džiaugsmas buvo užkrečiamas. Jutau, kaip jis sprogsa manyje, nušviečia visas tas kerteles, kurios pastarąsias kelias dienas skendėjo tamsoje.

– Per pirmąją pertrauką paskambinsiu tėčiui. Pranešiu.

Jis surimtėjo.

– Kodėl tik dabar?

Jis kalbėjo švelniai ir tyliai, kad nebūtume nugirsti. Į biurus skubanti minia plaukė pro šalį, nekreipdama į mudu dėmesio. Pasijutau it įspeista į kampą ir atsakyti delsiau.

O tada... tiesa pasirodė besanti lengvesnė nei bet kada. Tiek daug ką slėpiau nuo mylimų žmonių. Smulkmenas, svarbius dalykus. Stengiausi išlaikyti *status quo*, drauge trokšdama pokyčių.

– Bijojau, – tariau jam.

Jis žengė artyn, nepaleisdamas manęs iš akių.

– O dabar nebe?

– Ne.

– Šįvakar turėsi man pasakyti, kodėl.

Linktelėjau.

– Pasakysiu.

Jis suėmė delnu mano sprandą, savininkiškai, bet kartu ir švelniai. Jo veidas buvo bejausmis ir nieko neišduodantis, bet akys... tos mėlynos, mėlynos akys... Jose tiesiog netilpo jausmai.

– Mums pavyks, angele.

Meilė užliejo mane kaip gero vyno svaigulys.

– Tikra tiesa.